

20 — I-zen budizam

Budale. Lepo sam im govorio – u Knjizi Sidarte Drugog Gautame jasno piše – četiri jahača će doći i pružiti nadu učmalima. Poseći će ohole, i oboriti zabludele. Uništiće sve što tišti čoveka. Osvetleće staze koje vode u nirvanu.

I šta su oni rekli – ti si crnjak. Religija se ne maže na hleb. Religija ne čini ništa što je dobro; samo opominje, i plaši. A i religijske pesme su uvek o bogovima... dosadne su.

Ulice mog gradića načičkane su banderama, koje su načičkane zvučnicima. Sa zvučnika se uvek čuju narodnjaci. Sidarta nije voleo narodnjake. Rekao je da nikada ne bi postao sakja muni da ih je slušao. Biti sakja muni značilo je lišavanje svega što je površno, na prvom mestu muzike. Na drugom mestu svinjetine. Biti sakja muni značilo je udarac u živac prolaznosti. Svetlo je apsolutno. Apsolutnost je... pročitacu šta sakja muni kaže o apsolutnosti.

Četiri jahača doći će u podne. Tako je Sidarta učio. Svima sam govorio da se okanu narodnjaka, ali me nisu slušali. Slušali su narodnjake. Kunem se, u ovom gradu svi su pevači, svirci ili tekstopisci. Svi misle da su nešto. Ne smem ni da pomislim šta će Sidarta reći o njihovoj karmi, kada jednom stane pred njih. Šta će mu reći? Čak ni ja ne znam šta bih mu rekao, a oni? Otpevaće mu neku baladu? Ili će zavijati kao na koncertima? Neće ni znati koji će ih vetar odneti ispred Sidartinog lica... ali to neće biti Južni vetar. Biće to... biće... pročitacu šta Sidarta kaže da će biti.

Pogledah na sat. Pet do dvanaest. Sad će. Kako da dočekam četiri jahača? Ko su oni, šta piju, jedu? Šta ponuditi nekome ko prebiva kraj skutova Sidarte još od kada su stubovi sveta postavljeni na slonovska leđa?

Napolju su ljudi živeli kao da je ovo još jedan dan. Zvučnici su bili glasno pojačani...

„U mojim gaćama, ljubav se krije, proverí da l' je tako il' nije...”

Ljudi su šetali ulicama, pevajući, držeći se za ruke. Sa prozora sam mogao da vidim mnogo izgubljenih karmi. I sve će one svedočiti o svojoj prolaznosti. Nasmejah se.

„Shvati me dušo, zbog tebe pijem, zato u gaćama ljubav krijem...”

Zvučnici zanemeše. Moj veliki sat tri puta je zazvonio, najavljujući podne. Pljesnuh rukama. Samo što nisu! Samo što nisu! Nema više narodnjaka! Nema više hiljadu i jedne pesme o gaćama i ljubavnim zauškama, ma šta to značilo. Na red je došla svetlost! Sakja muni će tražiti odgovore! A ovi nikogovići neće moći da mu udovolje! Osetiće gnev!

Vetar je zaurao, porušivši zvučnike. Nebo je pomodriilo, i oblaci su se spustili niže. Tišina se prostrla. Ljudi iza mene su zastali i gledali se. Nisu razumeli. Nedostajali su im narodnjaci.

Brzo sam sišao na ulicu i pogledao. Kao što je i najvljeno, četiri jahača dojahivala su sa severa, sada oko dvesto metara daleko. Nisam mogao jasno da ih vidim, ali sam uočio da su ljudi u njihovoj blizini padali i vriskali, dok su neki bežali, udarali o bandere, pa padali, ustajali, bežali... U trbuhu mi je titralo nešto što nisam iskusio ni dok sam čitao Sidartine knjige. Ni dok sam učio o stazama nirvane. Plakalo mi se. Smejalo mi se. Onda sam kinuo. A onda mi se opet plakalo.

Svakim trenutkom ulice su postajale praznije. Neki od mojih sugrađana su odmah uskočili u kola i pojurili, drugi su se malo zaboravili u svom strahu, pa su trčali ka jahačima... Ali kroz deset minuta, grad je bio tih. Ostali su samo skitnice, pijanci i ljudi bez boje u licu, osećaja za vreme... I ja.

Jahači su se približili na dvadesetak metara. Stakleni izlozi oko njih su praskali, bandere se krivile, gume na automobilima pucale... a oni su lagano jahali.

Bili su na nekoliko metara od mene. Svi su bili u crnim odorama, sa kapuljačama koje su im prekrivale lica. Bio sam spreman.

„Neka bi svetlost velikog Sidarte počinula na vama!“

Jahači su me gledali. Možda. Nadao sam se. Kapuljače su im prekrivale lica, tako da nisam mogao da utvrdim u koga gledaju svojim pravednim očima. Možda u mene. Možda u mortus pijanog odrpanca iza mene, koji nikako nije mogao imati odgovor za proneveru svoje karme i podarenih kosmičkih sila. A možda i u mene. Možda u ženu koja je grcala preko puta, držeći se za uši; narodnjaci su joj ostali zaglavljani u čulima, i želeli su da joj napuste telo, a to je moralo boleti. A možda...

Raširih ruke i ponovih, glasnije: „Neka bi svetlost velikog Sidarte počinula na vama, o moćni jahači!“

A oni su jezdili. Tiho i odvažno. Prošli su pored mene i nastavili ka centru grada. Pošao sam za njima.

Oko nas, svaka bandera se krivila. Svako staklo je pucalo, a vodovodne cevi praskale. Pravedni će hodati uzdignute glave, govorio je Sidarta. Da. Tako sam i ja govorio. A nisu mi verovali. Osetiće naš gnev!

„Usporite“, reko, koračajući za njima. „Ne mogu da vas...“ Sigurno me nisu čuli. Od svog praskanja i škripanja – nije bilo ni čudo. Potrčao sam.

Ali sam ipak zaostajao. Njihovi konji koračali su polako, ali ja ih nisam mogao sustići.

„Kuda idu?“, izustih. Pogledao sam levo. Skupština grada je bila u onom pravcu. Zar ne bi trebalo tamo da se upute..? Zašto su...

„Hej! Jahači velikog Sidarte Drugog!“ Nisu me čuli. „Jahači, gde ćete tamo? Tamo nema...“ Tamo je izlaz iz grada. Šta rade?

„Kuda ćete?!“ Bili su pedesetak metara daleko. „Kuda? Hej!!!“

Titranje u stomaku mi je nestalo... ali se vratilo u obliku grčeva. Ove četiri budale bile su daleko od mene, i sve i da sam mogao, ne bih vikao. Samo sam stajao i pitao se zašto su pogrešili. Zašto su se oglušili o Sidartin zakon? Kako su mogli da napuste jebeni grad?

Pognuh glavu, trenutno osećajući kajanje zbog psovanja. Psovanje je pogrešno, čak i kad se grešnici psuju. Nije trebalo da im se obradujem. Ponovo ću čitati Sidartine reči, ovoga puta do kraja...

Trgnuh se.

„Ti si moja tuga, al' ja imam druga,

Ti si moja žena, tuga prekaljenaaaa...“

Menjam religiju.